

Gölmek Yakışırđı Ona

Başak rengi saçları kıvr kıvrđı. Işık ışıkta gök mavisi gözleri. Yavru kuş kanatları gibiydi kıvrımlı kirpikleri. Bakışlarından hep bir gülümseme dökölür dururdu. Ele avuca sığmazdı. Yerinde bir soluk bile durmazdı. Durursa canı sıkılırdı. Durursa aklına türlü çeşitli hinlikler gelirdi. Şaklabanlık ondaydı. Şamata ondaydı. Şakacılık, güldürme onda. Nereye gitse bir devinim, bir devingenlik başlardı. Ta uzaklardan belli olurdu onun orada olduğu.

Gölmek yakışırđı ona. Güldürmek yakışırđı. Yaramazlık da. Öfkelenildiđi, hırçınlaştığı zamanlarda bile bir tatlılık, bir sevimlilik dökölürdü yüzünden, gözlerinden. Küsmesi de, kırılması da uzun sürmezdi. Adı Çağlar'dı. Adı gibi çağlardı. Ona çok yakışıyordu davranışları.

O, bir hayvanseverdi. Daha çok kuşları severdi. Hele güvercinleri... Bir de ak aksa tüyleri. Bulut bulutsa. Kanat çırpışları gümüş gümüşse...

Onları gördü mü gözleri ışırdı hemen. Ağlıyorsa gülerdi. Öfkeliyse yumuşardı. Yaramazlık yapıyorsa yaramazlığı unuturdu. Kanatlanıp uçası gelirdi. Kollarını aç aça koşardı. Öpercesine, okşarcasına uzatırdı ellerini. Yüzünden, gözlerinden sevgi fıskırırdı. Bütün sevgisini, bütün çocukluğunu vermek isterdi o anda.

Güvercin sevgiydi, coşkuydu, özgürlüktü, sonsuzluktu. Işıktı, aydınlıktı, güneşti. Ona kalsa güvercinler gibi kanatlanıp uçmak isterdi.

Katlanacak şeyler vardı, katlanmayacak şeyler vardı. Çağlar, çoğu can sıkıcı şeylere katlanırdı; ama hayvanları örseleyenlere, zarar verenlere hiç katlanamazdı. Hele güvercinlere... Bir ürküten, bir taşıyan görsün, başka bir Çağlar olur çıkardı o sırada. Kavgacı değilken kavgacı olur çıkardı. Hiçbir şey gözükmezdi gözüne. Bir gün Can'ı güvercin taşlarken görmüştü de çıldırmasıya üstüne atılmış, arkadaşları elinden güçlük almışlardı.

O, hayvanları sevmekle kalmaz, dillerince konuşurdu onlarla. Kedileri görür, kedice miyavlardı. Köpekleri görür, köpekçe havlardı. Kuzuları görür, kuzuca melerdi.

Sesi, onların sesinden seçilemezdi. Hele güvercinleri gördüğünde... Güvercinden çok güvercince öterdi. Öterdi de arkadaşlarını gülmekten kırıp geçirirdi.

Herkesin adından başka kendine yakışan bir de takma adı olurdu. Arkadaşları ona, Güvercinci adını

takmışlardı. Daha çok Güvercinci diye çağırıyorlardı. O, bu adından çok hoşnuttu. Çağırmasalar, zorla çağırıyordu. Güvercinci diye çağırdıklarında daha bir neşeleniyor, ellerini çırparak güvercin gibi ötüyordu.

Çağlar'ı, Çağlar yapan annesiydi, babasıydı. Süt emzirir gibi emzirmişlerdi sevgiyi, sevecenliği. Nazlı büyütüldüğü için aklına ne gelirse isterdi. Ne görürse isterdi. Kedi görür, kedi isterdi. Köpek görür, köpek isterdi. Kuzu görür, kuzu isterdi. Ne giysi, ne oyuncak, ne bisiklet gibi şeyler... İlle de hayvan isterdi. Bir dediği iki olmaz, ne isterse o alınır. İstemeseler de mızımızlanmasına dayanamaz, alırlardı. Bunda onun çalışkanlığı, annesini babasını üzmeşişinin etkisi büyüktü. Her istediğini hak ediyordu doğrusu.

Onların evinde sofraya başı çok önemliydi. En güzel söyleşiler, en tatlı şakalaşmalar orada yapılırdı. Kırgınlıklar, dargınlıklar unutulur; koparılmayacak istekler orada koparılırdı. Mutluluğun en çok paylaşıldığı yer de orasıydı. Çağlar, koparılması zor istekleri koparmak için hep sofraya başlarını seçer, en çok orada naz yapardı. Sınıfını pekiyi ile geçti diye şimdi de güvercin istiyordu. Babacığım, babacığım!.. Ne olur babacığım!.. Bir çift güvercin istiyorum, diye yine tutturmuştu akşam yemeğinde.

Güvercin diyor da başka bir şey demiyordu.

Öyle nazlı, öyle tatlı bir yalvarışı vardı ki... Yalvarırken öyle çocuklaşıyordu ki... On bir yaşındaki çocuk,

beş yaşındaki bir çocuk gibi oluyordu. Yürek dayanmazdı bu yalvarışa. Hele anne baba yüreği hiç dayanmazdı. Yemeklerini yerlerken yüzlerine şakacıktan olmaz havası vererek gizli bir gülümsemeyle onu izliyorlardı.

Babası, onun isteklerine bir, hayır diyeceği zaman kaş altından bakardı, bir de şaka yapacağı zaman. Çağlar bazen şaka için mi, olmaz demek için mi öyle baktığını bilemezdi. Babası çatalı ağzına götürürken yalancılıktan kaş altından bakarak,

– Bak hele, bak... Şunun yalvarışına bak. Gören de...

Masada köfte, patates kızartması, mercimek çorbası vardı. Çağlar seviyor diye o yemekleri yapmıştı annesi. Yerine daha yeni oturmuştu. Durdu, yumuşak bir sesle çıkışarak,

– Aaa Çağlar... Şimdi de güvercin mi? Hiç mi bitmez senin isteklerin?

– Bitmez... Biter mi? Bu gidişle evi hayvanat bahçesine çevirecek.

– Kediye yer bulduk, köpeğe yer bulduk, kuzuya yer bulduk. Ama güvercinler onlar gibi değil. Kafese konulmaz ki alalım.

– He ya... Kafese konulmaz ki alalım.

– Hep sofrada mı aklına düşer? Kuşlarla, güvercinlerle uğraşacağına kendinle ilgilen biraz da.

Sözü biri bırakıyor, biri alıyordu aralarında anlaşmışçasına.

İstedikten sonra her şeye yer bulunurdu. Bir çift güvercin neydi ki? Bir avuç yere sığardı. Söz müydü annesiyle babasının söyledikleri yani? Yüz anlatımları başka şeyler söylüyordu; ama belli mi olurdu? Direnmeliydi isteğinde. Sonra babası ne demişti?

Çocukça bakışlarını dikerek,

– Hani söz vermiştin ya babacığım. Sınıfını yine pekiyi ile geç ne istersen alacağım, diye. Hepsi de beş. Bir tane bile dört yok. Geçtim işte.

– Tamam, öyle de... Madem kuş istiyorsun, kanarya alalım, keklik alalım. Muhabbet kuşu alalım.

Kuşu kuş yapan doğaydı, gökyüzüydü. Gökyüzünde kanat açmasıydı.

Kuşu kuş yapan çiçekli dallardı. Çiçekli dallarda kanat çırpmasıydı.

Kuşu kuşluktan çıkaran kafeslerdi, kafes parmaklıklarıydı, kapalı odalardı.

Kafesleri sevmezdi Çağlar. Onu hep ürkütür, korkuturdu kafesler. Kuşları kafeste görmeye dayanamazdı. Ötüşleri ağlıyormuş gibi gelir, dokunurdu ince yerlerine. Yüreği daralır, tutup dışarı bırakmak isterdi. Babası kaç kez kanarya getirmek istemiş, muhabbet kuşu getirmek istemiş, hep onun tepkisiyle karşılaşmıştı.

Yine bundan söz edilince karardı gök gözleri. Yüzü gölgelendi.

– Hayır!.. İstemem baba! Hele bir getir, kırarım kafesi. Kuşu dışarı bırakırım.

– Bırakırsan uçamaz, yem olur kedilere.

Doğru söylüyordu babası. Kafeste kütleşirdi kuşların kanatları. Uçamaz, kedilere yem olurlardı. Bunu Çağlar da biliyordu; ama unuttur gibi gözük müştü.

– Olursa olsun. Belki de olmaz. Ben güvercin istiyorum baba.

Annesi oğlunu göz ucuyla şöyle bir süzdü ekmeğe uzanırken,

– Sen şimdi bunları bırak da yemeğini ye. Önündekileri bitirmeden kalkmak yok.

Kalkmak yokmuş... Her yemekte aynı şey.

Çağlar boğazına düşkün değildi. Yemek seçerdi. Sevmediği yemekler, sevdiklerinden çoktu. Annesi onu sevindirmek için daha çok sevdiği yemekleri pişirir, kırk nazla yedirirdi. O, ye dedikçe, Çağlar'ın yemeceği tutar, annesi zorla ağızına tıkaştırmak isterdi. Bu yüzden sofrada sık sık sorun çıkardı.

– Yine başlama anne!

– Başlamaymış... Baksana şu haline. Yemeye yemeye çöp gibi kaldın.

– İyi belledin bu sözü anne. Sen böyle dedikçe...

– İtiraz istemem...

Babası, kanıksamıştı anne-oğul arasındaki yerdin, yemezdin tartışmasını. Böylesi durumlarda bazen kızar, bazen şaka yollu takılırdı. Şakacılığı üzerindeydi o gün. Bir süre onları izledikten sonra gözleri Çağlar'da kaldı.

– Demek kafes kuşu istemiyorsun ha?.. Keklik de mi?

Çağlar kırılğan bir sesle babasına karşılık verdi:

– Hııı... Keklik de baba. Güvercin...

– İlle de güvercin. Bir bellediğini tam beller. Söyledim ya oğlum. Güvercin alırsak nereye koyacağız. Evi güvercinlik yapacak değiliz ya.

Çağlar ellerini yumruk yaparak,

– Aman baba!.. Güvercinlik yapın diyen mi var size? Dolap gibi bir yuva yaptırıp balkona koyduk mu tamam. Hepsi bu.

Annesi:

– Dolap gibi bir şey yaptırdık mı tamammış. Kir-lenmedik bir balkon kaldı. Orayı da kirlet de...

Çağlar, annesine yalvarıcı bir bakışla baktı:

– Ben temizlerim anne...

– Temizlermiş!.. Odasını bile toplamayan çocuk balkon temizleyecek! Söyle de inanılacak bir şey söyle.

- Söz anne...
- Sözmüş! Çok gördük verdiğin sözleri tuttuğunu!
- Tutmadım mı?

Sıkıştı mı, söz, derdi. Bir şey koparmak istediğinde, söz, derdi. Derdi de çoğu zaman unuturdu.

Babası:

- Diyelim ki aldık. Ya sonra?..

Babası ille de sözü dolaştırırdı yani. Öncesi, sonrası mı vardı bunun? Ortada bırakacak değildi ya.

Gözlerini boşlukta dolaştırarak,

- Sonrası baba... Güvercinler kafes kuşları gibi değil ki. Dışarıda dolaşır dolaşır, döner gelirler. Çok bağılıdırlar yuvalarına.

Babası, neler de biliyorsun sen, dercesine süzdü oğlunu.

- Orası öyledir öyle olmasına da, yine de bakım ister, ilgi ister.

- Biliyorum baba. Her gün yemini, suyunu önüne koyduk mu tamam. O kadarını yaparım ben.

Yaparmış! İş yemle, suyla bitse. Unuttuğu bir şey vardı oğlunun. Bir yere gittikleri zaman ne olacaktı güvercinler?

- İyi de oğlum... Hiç mi bir yere çıkmayacağız? Tatile falan gidersek kim bakacak onlara?

- Yanımızda götürürüz.